

зование, Априловъ и Палаузовъ имаха суетната надежда да останатъ и по-нататкъ главни ръководители на подхванатото просвѣтително движение. Тая надежда обаче се разбива отъ вжтрѣшнитѣ български условия, а — както показва горниятъ цитатъ — отъ самитѣ възпитаници, у които отрано въ Одеса се явяватъ по-други купнежи, разбирания и идеали отъ тия на попечителитѣ. Вижда се, че още въ Одеса съ първитѣ младежи, готвещи се за бждещи народни будители, се явяватъ въ колонията старо и ново, „бащи и дѣца“ — по думитѣ на проф. Шишмановъ — и взаимни разочарования. Новото е въ амбициознитѣ млади, стремежи се къмъ самостоятелност, самоувѣрени и упорити, а това не е харесвало на старитѣ родолюбци, толкова повече, че новото не ще се е съгласувало напълно съ мирнитѣ стари просвѣтителни идеали¹⁹.

Какви по-точно сж връзкитѣ межлу развитието на Чинтуловъ като човѣкъ и поетъ отъ една страна и всички тамошни лица и дѣла отъ друга — мъчно е да се каже. Той поддържа другарството си съ Геровъ и по-сетнѣ на Богоровъ праща стихотворения за „Цариградски Вѣстникъ“, а съ отецъ Натанаилъ и Грудовъ е билъ близкъ другаръ и съжителъ. Въ всѣки случай отъ по-сетнѣшни отношения съ изброенитѣ се вижда, че той се е ползувалъ между тѣхъ съ добро име съ „славата“ на поетъ. Но неособена важностъ ще иматъ отношенията между Чинтуловъ и отдѣлнитѣ лица изъ одескитѣ българи; — важна за него е била изобщо срѣдата, която безсъмнѣние му е влияла поне въ главнитѣ си особености и насоки на своитѣ културни интереси.

Въ Одеса Чинтуловъ е живѣлъ бѣдно — ставало е нужда да търси и получава помощъ отъ богатитѣ българи, попечителитѣ на Габровското училище (П. Р. Сл. циг. кн. с. 83). Като стипендиантъ-семинаристъ той е живѣлъ и се е хранилъ въ зданието на семинарията. Срѣдъ съученицитѣ си руси той ще е билъ доста по-възрастенъ, и не е чудно, че отъ това му сж се създавали неприятности (Грековъ — Юб. Сб. с. 111). По това врѣме навѣрно той е почналъ да свири и на цигулка (тамъ, с. 133). — Къмъ тия откъслечни свѣдения за Чинтуловъ като семинаристъ се прибавятъ и интереснитѣ спомени на митрополитъ Натанаилъ за ученето му въ одеската семинария, дѣто постъпилъ прѣзъ 1845 и живѣлъ въ една стая съ Илия Гру-